

Pris paa, om de kunde være blevet noget større, men de betegner dog en betydelig Forbedring. Naar man ser, at 1ste Klasse foreslås lønnet med 3,000 Kr., 2den Klasse med 2,200 Kr. og 3die Klasse med 1,600 Kr. aarlig, er der neppe nogen, der vil sige, at disse Lønninger efter Nutidens Fordringer til Livet er saa overordentlig store, selv om hertil kommer et Alders-tillæg, som højst kan blive 600 Kr. Hvis der havde været Mulighed for at faa Lønningerne højere op, havde det selvfølgelig været en Fordel for Lægerne; men det er der vel ikke, og saa maa de altsaa slaa sig til Taals med dette dog ret betydelige Fremskridt.

Den ærede sidste Taler mente, at det vilde være heldigt, om de civile Embedslæger ogsaa kunde have Tilsyn med Kaserne og militære Etablissementer o. s. v. Ja, det kunde der maaske siges noget for — ogsaa en hel Del imod —, men det kan i alt Fald ikke hjælpe at indføre det alene paa denne Lov, thi forskellige af de andre Medicinallove, vi har, f. Eks. Epidemiloven, udelukker netop de civile Læger fra at have et saadant Tilsyn. I en af Epidemilovens sidste Paragraffer, maaske den allersidste — jeg husker det ikke saa nøje i Øjeblikket —, staar der, at denne Lov gælder ikke for Kaserne og militære Etablissementer, og noget lignende staar der i vore andre Love af den Art. Bestemmelsen kan derfor ikke uden videre føjes ind her. Det vilde i alt Fald være en meget indgribende Foranstaltning. Nu har jo ogsaa baade Hæren og Marinen deres eget Lægevæsen, og jeg tror ikke, der er nogen Grund til at klage over det, jeg tror, at ogsaa de militære Læger tager alle de Forholdsregler, der kan tages i Tilfælde af Epidemier, o. s. v. Hvis der i sin Tid har været et Tilfælde paa Sølgadens Kaserne, hvor de lærde var uenige, hvor de militære Læger vilde have en Foranstaltning, de civile Læger en anden, ja, saa er det jo ikke andet end den Slags Tilfælde, som altid kan indtræffe igen; det kan ogsaa hændes, at to civile Embedslæger er uenige om, hvorledes man bør modarbejde en Epidemi, og jeg tror ikke, man absolut kan sige, at det vilde blive saa meget bedre, hvis det blev de civile Embedslæger, som skulde tage sig af de Forhold. Jeg tror snarere, at man — hvis man skulde sige noget herom — kan hævde, at hidtil har de militære Læger, om jeg saa maa sige, indtaget et mere fremskredent Standpunkt end de civile Embedslæger. Det ligger i

Forholdenes Natur, fordi de militære Lægeembeder har været bedre, og man i det hele taget har haft mere Lyst til at søge dem. Naar dette Lovforslag bliver gennemført, er det muligt, at det omvendte bliver Tilfældet. Jeg tror imidlertid ikke, der er Grund til at forandre Lovforslaget paa dette Punkt.

Den ærede første Taler (Kierkegaard) udtalte sin Glæde over, at man her i Lovforslaget indførte en Aldersgrænse, idet der i § 15 staar, at som Regel kan ingen, som er fyldt 45 Aar, for første Gang udnævnes til Kredslæge, og at naar en Kredslæge er fyldt 70 Aar, skal han afskediges. Det er en af de Bestemmelser, som jeg personlig ikke har været saa overordentlig begejstret for. For det første kunde jeg tænke mig det Tilfælde, at en Mand, som var fyldt 45 Aar, kunde blive en udmærket Kredslæge, men ikke havde haft Lyst til at søge Stillingen paa et tidligere Tidspunkt. Dette bødes der jo paa ved, at der staar: „som Regel“. Men jeg er heller ikke sikker paa, at det er absolut nødvendigt at afskedige en Mand, naar han bliver 70 Aar. Nu til Dags er 70 Aar ikke en Alder, man regner for noget. Man betragter jo næsten en 70-aarig som en Mand i sin bedste Alder. Den højt ærede tidligere Konseilspræsident (Klaus Berntsen) nikker til mig. Den tidligere Konseilspræsident er jo snart 70 Aar, men enhver vil dog betragte det ærede Medlem fra Assens som en Mand, der i enhver Henseende, baade aandeligt og legemligt, er i sin bedste Alder. Her ser man et smukt Tilfælde, som illustrerer, at det at være 70 nu til Dags ikke er saa meget som tidligere, og hvis Lægekunsten vedbliver at gaa fremad lige saa meget som hidtil, kommer nok den Tid, da man betragter 70 Aars Alderen som en ret ung Alder. Der kunde maaske være Anledning til at tage denne Bestemmelse ud af Lovforslaget.

I øvrigt skal jeg kun anbefale Lovforslaget paa det bedste til Fremme. Naar et Lovforslag har været underkastet en saa grundig Behandling, som dette har været i Medicinalkommissionen, en Kommission, hvori alle Partier var repræsenterede, og hvor der foruden Læger har siddet forskellige andre sagkyndige, tror jeg ikke, der er megen Grund til at rette noget væsentligt deri, netop fordi Enkelt-hederne virkelig er blevet ganske overordentlig grundigt overvejet. De ærede Medlemmer, som har haft Sæde i Medicinalkommissionen, ved, hvor mange Møder